

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL PLOIEȘTI
Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal

DOSAR NR. 7673/105/2008

DECIZIA Nr. 1486

Ședința publică din data de 30 septembrie 2010

Președinte - *[Nume]*

Judecător - *[Nume]*

Judecător - *[Nume]*

Grefier - *[Nume]*

Pe rol fiind soluționarea recursului declarat de reclamanta *[Nume]*, cu sediul în *[Adresă]*, Str. C. P. nr. 5, bl. *[Bl.]*, sc. *[Sc.]*, ap. 4, județul Prahova, împotriva sentinței nr. 218 din 15 aprilie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimatul pârât **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE- ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ** cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova și **D.G.F.P.** cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova.

Recursul este timbrat cu taxă judiciară de timbru în cuantum de 5 lei potrivit chitanței nr. 183435/07.07.2010 și timbru judiciar de 0,15 lei.

La apelul nominal făcut în ședință publică răspuns recurenta reclamantă *[Nume]*, reprezentată de avocat *[Nume]* din Baroul Prahova, potrivit împuternicirii avocațiale depusă la dosarul cauzei, lipsă fiind AFP Activitatea de Inspecție Fiscală și DGFP Prahova.

Procedura legal îndeplinită.

~~S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, care învederează că recursul se află la primul termen de judecată, este timbrat, recurenta prin intermediul cererii de recurs solicitând și judecata cauzei în lipsă, după care:~~

Curtea aduce la cunoștința părților posibilitatea apelării la procedura medierii, în baza dispozițiilor art.6 din Legea nr.192/2006, potrivit căroră "organele judiciare și arbitrale, precum și alte autorități cu atribuții jurisdicționale informează părțile asupra posibilității și a avantajelor folosirii procedurii medierii și le îndrumă să recurgă la această cale pentru soluționarea conflictelor dintre ele".

Totodată, luând act că în cauză nu se formulează alte cereri, constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în susținerea recursului.

Avocat *[Nume]*, pentru recurenta reclamantă, solicită admiterea recursului, desființarea hotărârii atacate și pe fond admiterea contestației precizate, în sensul de a exonera reclamanta de plata sumei de 2.727,27 lei.

Susține, în esență că, potrivit actelor depuse la dosar și a concluziilor raportului de expertiză, o parte din bunurile fiscale, privind cheltuiala de carburanți,

au fost întocmite în mod legal, fiind în opinia sa cheltuieli deductibile, mai mult chiar din susținerile recurente reclamate a reieșit că nu toate cheltuielile din bonurile de benzină sunt deductibile ci numai o parte așa cum a concluzionat și expertul contabil.

CURTEA

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova, sub nr. 7673/105/2008, și ulterior precizată, reclamanta ~~SA~~, în contradictoriu cu AFP Ploiești și DGFP Prahova, a solicitat anularea deciziei nr. 98/14.11.2008, a deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală – ambele cu nr. 2950/29.08.2008 -, precum și exonerarea reclamantei de plata sumei totale de 5188 lei.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că, în urma controlului efectuat de inspectorii pârâtei, s-a încheiat raportul de inspecție fiscală nr. AI 2950/29.08.2008 și decizia de impunere cu același număr, prin care s-a stabilit că suma de 118673 lei reprezintă cheltuieli nedeductibile, cu consecința stabilirii diferențelor de impozit pe venit și a penalităților de întârziere aferente.

Reclamanta a învederat că suma contestată de ea se compune din diferența impozit pe venit de 3474 lei și majorări de întârziere aferente de 1714 lei, că au fost considerate cheltuieli nedeductibile acelea care au avut la baza bonuri fiscale pe motivul neîndeplinirii prav. de art. 2 alin. 1 din OMF 903/2000, că parata nu a ținut cont de faptul că acestea au fost efectuate în scopul efectuării activității, că parata nu a avut în vedere hotărârea reclamantei de folosire a amortizării accelerate conform art. 24 din codul fiscal, precum și că parata a avut în vedere doar art. 48 alin. 7 lit. c din codul fiscal – pentru stabilirea cheltuielilor nedeductibile -, fără să se țină cont de alin. 4 lit. d pct. 1 și 2 și alin. 5 lit. h ale aceluiași articol, precum și specificul activității, respectiv necesitatea încheierii unei asigurări de viață.

Reclamanta a mai învederat că parata a considerat ca fiind nedeductibile și cheltuielile pentru care s-au găsit documente nejustificative.

În dovedirea cererii reclamanta a depus la dosar decizia nr. 98/2008.

Prin întâmpinare, DGFP Prahova a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Reclamanta a solicitat administrarea probei cu înscrisuri și expertiza contabilă, iar parata probă cu înscrisuri, probe încuviințate de către instanța și ulterior administrate.

Astfel au fost depuse la dosar actele administrativ fiscale contestate împreună cu documentația pe care a stat la baza emiterii lor. De asemenea s-a depus raportul de expertiza contabilă, întocmit de expertul Constantin ~~Ștefan~~ care a fost pus în discuția părților la termenul de judecată din 1.10.2009, față de care reclamanta a învederat că se impune completarea acestuia, în sensul calculării majorărilor și penalităților aferente diferenței dintre sumele constatate cu ocazia controlului și cele stabilite de către expert.

Instanța a încuviințat solicitarea repetată a reclamantei și a dispus completarea raportului de expertiza. Ulterior s-au depus la dosar rapoartele de expertiza completate care au fost puse în discuția părților la termenul de judecată din 15.04.2010 și față de care părțile au arătat că nu formulează obiecțiuni.

față de împrejurarea ca acestea au fost făcute în interesul personal al dr.

Tribunalul nu a putut reține temeiurile juridice invocate de către reclamanta - respectiv disp. art.48 al.4 lit.d pct.1 și 2 și art. 48 al 5 lit.h din Codul fiscal, întrucât acestea nu se refera la asigurări de viața.

Astfel, disp. art.48 al.4 lit.d pct.1 și 2 privesc primele de asigurare încheiate pentru activele corporale sau necorporale din patrimoniul societății și activele ce servesc ca garanție bancară pentru creditele utilizate în desfășurarea activității pentru care este autorizat contribuabilul, iar disp.art.48 al.5 lit.h se refera la prime de asigurare voluntară de sănătate.

Or, este evident ca asigurările de viața încheiate de reclamanta în perioada verificata nu se include în niciuna din categoriile expuse anterior, astfel ca în mod corect pârâta a apreciat aceste cheltuieli ca fiind nedeductibile.

Referitor la cheltuiala în suma de 66,8 lei, fata de dispozițiile art.48 al.4 lit.a din Legea nr.571/2003 și pct.50 din OMF 58/2003, tribunalul a apreciat ca în mod corect organele fiscale au apreciat ca nedeductibila cheltuiala menționata, căta vreme reclamanta nu a făcut dovada existentei documentului justificativ care sa ateste plata acestei sume, calitatea de document justificativ putând-o avea factura și chitanța fiscală.

În ce privește suma de 808,33 lei - reprezentând diferența dintre amortizarea calculata de reclamanta și cea stabilita la control -, tribunalul a înlăturat susținerile reclamantei, privind aplicabilitatea disp. art. 24 din Codul fiscal, întrucât alineatul 6 al articolului menționat se refera exclusiv la echipamente tehnologice, în aceasta categorie neputând intra autoturismul Opel Zafira al reclamantei.

Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Prahova a formulat recurs reclamanta care critică sentința instanței de fond pentru netemeinicie și nelegalitate, deoarece acesta a ignorat cu desăvârșire probele administrate în cauză, atât înscrisurile cât și expertiza tehnică de specialitate contabilă, pronunțând o hotărâre care nu reflectă realitatea și care o prejudiciază pe reclamanta.

În acest sens arată că, potrivit actelor depuse la dosar și a concluziilor raportului de expertiza, o parte din bonurile fiscale privind cheltuiala cu carburanți, corespunde cerințelor legale, iar în mod greșit instanța de fond a considerat ca documentele au fost completate pro causa, întrucât data certă nu este prevăzută în legislație, astfel ca s-a plecat, de la o prezumție de vinovăție, contrară legii.

Susține că recurenta reclamantă a fost în permanenta de buna credință, astfel încât instanța de fond ar fi trebuit sa ajungă la o concluzie și să pronunțe o hotărâre pe baza normelor legale și nu pe evidente și logică personala. Faptul că exista o îndoiala cu privire la mențiunile obligatorii de pe bonurile fiscale nu trebuia sa conducă obligatoriu la concluzia ca organele fiscale au dreptate iar recurenta nu.

Se poate observa arată recurenta că nici ea nu a susținut ca toate cheltuielile cuprinse în bonurile de benzina sunt deductibile ci numai o parte, care conține mențiunile legale, așa cum de altfel a concluzionat și expertul contabil.

În ceea ce privește cheltuielile de întreținere și de natura igienico sanitara, rezultă cu claritate, susține recurenta, din raportul de expertiza că sunt făcute în scopul realizării obiectului de activitate, cabinet medical, astfel că acestea sunt deductibile, având în vedere specificul activității recurente, aceasta trebuie sa

Prin sentința nr. 218 din 15 aprilie 2010 Tribunalul Prahova a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta **SC JANDOLASENI**.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că în urma unei inspecții fiscale asupra activității reclamantei din perioada 2003-2007, organele fiscale au încheiat raportul de inspecție fiscală, prin care au stabilit că suma de 118.673 lei reprezintă cheltuieli nedeductibile, precum și ca veniturile brute realizate de reclamanta sunt mai mari cu 19.029 lei decât cele declarate de către aceasta, astfel ca s-a stabilit o diferență suplimentară la impozitul pe venit în suma de 12.833 lei, pentru care s-au calculat majorări de întârziere de 6332 lei.

Ulterior, organele fiscale au emis decizia de impunere nr. AI 2950 din 29.08.2008, pe care reclamanta a contestat-o, în sensul contestării sumei totale de 5188 lei precizată anterior, însă contestația ei a fost respinsă, ca neîntemeiată, prin decizia pârâtei nr.98/14.11.2008.

Referitor la cheltuielile înregistrate în baza unor bonuri fiscale considerate a fi neconforme prevederilor legale, în suma de 15.536 lei, tribunalul a reținut ca și expertul contabil, că o parte din bonurile fiscale avute în vedere de către pârâta nu îndeplinesc condițiile legale necesare pentru deductibilitatea cheltuielilor, respectiv ca doar o parte din acestea corespund cerințelor legale menționate – în suma de 1912 lei -, întrucât acestea conțin datele beneficiarului.

De asemenea, expertul a menționat ca cheltuielile, în suma de 1058,92 lei, făcute cu întreținerea autoturismului și cabinetului sunt deductibile, rezultând ca restul cheltuielilor au fost corect considerate ca fiind nedeductibile de către organele fiscale.

Însă, examinând bonurile fiscale depuse la dosar, tribunalul nu a putut reține susținerile expertului, întrucât acestea nu îndeplineau la data controlului condițiile prevăzute expres de disp. art.2 al.1 din OMF 903/2000 și art.1 al.2 din OMF 1714/2005; respectiv nu aveau completat pe verso informațiile menționate de aceste dispoziții legale.

Tribunalul a mai subliniat, așa cum și expertul a reținut, că reclamanta a pus la dispoziția organelor fiscale, cu prilejul controlului, toate documentele financiar-contabile ale societății, dând în acest sens și o declarație pe proprie răspundere.

Or, în condițiile în care organele fiscale au verificat bonurile fiscale și au constatat că acestea nu conțin datele menționate anterior, pentru a justifica deductibilitatea cheltuielilor, tribunalul a considerat ca mențiunile făcute pe bonurile fiscale depuse la dosar sunt efectuate pro causa, ulterior controlului efectuat de către reprezentanții pârâtei.

Această concluzie decurge din împrejurarea că mențiunile respective nu au dată certă, neputându-se cunoaște data completării lor, precum și din faptul că reprezentantul reclamantei () a declarat expres că a luat cunoștința despre rezultatele inspecției fiscale – deci inclusiv de constatările inspectorilor în legătură cu necompletarea bonurilor fiscale din punct de vedere al deductibilității cheltuielilor – și ca este de acord cu acestea. Or, în condițiile în care bonurile ar fi fost corect completate și greșit interpretate de către inspectorii fiscali, ar fi fost evident și logic dezacordul pârâtei cu privire la acest aspect.

În ce privește cheltuielile cu asigurările de viață în suma totală de 16.519 lei, tribunalul a considerat, raportat la disp. art. 10 al.1 lit.b din OG 7/2001 și art.48 al.7 lit.a din codul fiscal, ca fiind corectă susținerea pârâtei privind nedeductibilitatea lor,

respecte legislația specifică în vigoare, mai ales în ceea ce privește igiena, astfel ca neacceptarea acestor cheltuieli ca deductibile este un abuz.

Cu privire la cheltuielile cu asigurările de viață, consideră că din nou nu s-a ținut cont de specificul activității, profesie liberală, astfel ca asigurarea obligatorie de viață pentru medic nu se putea face pe cabinet.

Având în vedere motivele arătate, susținerile fiind confirmate și de acte și concluziile raportului de expertiză, consideră ca recursul este întemeiat și solicită admiterea lui, desființarea hotărârii atacate și pe fond admiterea contestației precizate, în sensul exonerării de plată sumei de 2.727,27 lei.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidență în cauză, precum și sub toate aspectele conform art. 304¹ C.pr. civ., Curtea reține următoarele:

Din probele administrate în cauză rezultă că instanța de fond, dându-le o corectă interpretare, coroborându-le cu normele legale incidente în soluționarea cauzei, a pronunțat o soluție corectă, motiv pentru care va fi menținută ca legală și temeinică.

Astfel, din expertiza efectuată în cauză rezultă că recurenta a pus la dispoziția organelor fiscale documentele financiar-contabile ale societății respectiv bonurile fiscale care nu conțin date care să justifice deductibilitatea cheltuielilor.

În legătură cu cheltuielile privind asigurările de viață, prevederile art.10 al.1 lit.b din OG 7/2001 și cele ale art.48 al.7 lit.a din Codul Fiscal, de asemenea au fost corect aplicate de intimată, nedeductibilitatea lor fiind făcută în interesul personal al dr. Săboc, Elena.

Toate constatările făcute de organele fiscale, au fost confirmate de expertul care a efectuat lucrarea concluzionând că acestea sunt corecte, atâta timp cât recurenta nu a făcut dovada existenței documentelor justificative care să ateste plata sumelor folosite, rezultă că actele organelor fiscale sunt justificate, întocmite conform legislației în vigoare.

Pentru cele ce preced, Curtea va respinge ca nefondat recursul, în conformitate cu prevederile art.304 rap la art.312 al.1 C.Pr.Civ. menține sentința atacată ca fiind legală și temeinică.

Pentru aceste motive
În numele legii
DECIDE

Respinge ca nefondat recursul declarat de reclamanta *[nume]*, cu sediul în *[adresa]*, Str. *[adresa]*, nr. *[nr.]*, bl. *[bl.]*, sc. *[sc.]*, ap. *[ap.]*, județul Prahova, împotriva sentinței nr. 218 din 15 aprilie 2010 pronunțată de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu intimatul pârât **ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE- ACTIVITATEA DE INSPECTIE FISCALĂ** cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova și **D.G.F.P.** cu sediul în Ploiești, str. Aurel Vlaicu, nr. 22, județul Prahova.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTORI,

Fiind în concediu de odihnă

Se va semna de către

Președintele instanței

GREFIER,

Opres Mădăruș

V

Red.G.E.

Tehnored.ML/5 ex/ 11 / 10. 2010

Dosar fond 7673/105/2008 al Tribunalului Prahova

Jud fond Stănescu Ionel

Operator de date cu caracter personal

nr. notificare 3120/2006

16